

[Stinus.]

rigspolitiske stillingtagen, er øget i antal og kvalitet. Men jeg må igen vende tilbage til spørgsmålet om folketingets medvirken, om folketingets deltagelse i beslutningsprocessen, om folketingets kontrol. Det radikale venstre frygter, at konsekvensen af en gennemførelse af Tindemansrapportens anbefalinger vil være, at de udenrigspolitiske afgørelser rykker endnu længere bort fra folketinget, end tilfældet er i dag.

Tindemansrapporten konkluderer, at den europæiske union ikke vil være fuldkommen, så længe den ikke har en fælles forsvarspolitik. Hvis denne vurdering er rigtig, ligger fuldkommenheden efter det radikale venstres opfattelse langt, langt ude i fremtiden. Det radikale venstre er imod en fælles EF-forsvarspolitik, og det radikale venstres repræsentant i EF-Parlamentet stemte allerede i december imod en henstilling til de ni's regeringer om at oprette et våbenforsyningsagentur for at nå frem til en vidtgående våbenstandardisering.

I sin rapport udtaler Tindemans, at vi specielt må have opmærksomheden rettet mod de europæiske lande, der har et demokratisk styre magen til vort. Det skal være muligt at tage hensyn til deres interesser og synspunkter under unionens politiske beslutningsprocesser.

I den forbindelse er det efter det radikale venstres opfattelse naturligt først og fremmest at tænke på vort samarbejde med de andre nordiske lande, og her må jeg igen vende tilbage til FN's 30. generalforsamling. I takt med det voksende EF-samarbejde i FN-sammenhæng er samarbejdet mellem de nordiske lande blevet tilsvarende reduceret. Denne påstand vil udenrigsministeren måske afvise med en henvisning til afstemningsmønstret for generalforsamlingen, som viser, at Danmark i vid udstrækning har stemt som de andre nordiske lande. Alligevel må jeg fastholde, at samarbejdet mellem de nordiske FN-delegationer er formindsket i løbet af de sidste 3 år, andre medlemmer af delegationen, om ikke alle, deler denne opfattelse, og den deles af vore nordiske kolleger, menige medlemmer af de andre nordiske parlamenter.

Dette indskrænkede nordiske samarbejde i FN kan næppe lastes den danske udenrigsminister eller den danske regering, men må snarere betegnes som en måske uundgåelig konsekvens af et dansk EF-medlemskab. Vi har ikke kapacitet først og fremmest på embedsmands-

niveau i New York til både at varetage det mere og mere omfattende EF-samarbejde og samtidig opretholde det snævre nordiske, hvilket stærkt må beklages.

Udenrigsministeren vil kunne henvise til de nordiske udenrigsministermøder, hvor man netop drøfter FN-spørgsmål, og til den løbende kontakt, som under FN's generalforsamling finder sted mellem de nordiske hovedstæder. Dette er i sig selv udmærket, men rækker ikke ved den kendsgerning, at Danmark i FN-sammenhæng, uanset hvad tidligere statsminister Trygve Bratteli og statsminister Palme måtte sige om den sag, ikke blev den bro mellem Norden og EF, som vi havde forestillet os, og at i hvert fald ét af de øvrige nordiske lande i dag tydeligt i højere grad betragter Danmark som et EF-land end som et nordisk. Det forestående besøg af udenrigspolitisk nævn i Stockholm kan blive en god anledning til at tale ud om dette forhold.

Det er ikke for meget sagt, at Mellemøsten og de dertil knyttede problemer prægede FN's 30. generalforsamling, efter min mening i højere grad, end udenrigsministeren gav udtryk for i sit indlæg i dag. Her var ingen tale om fordragelighed. Uanset hvilket problem der var til debat, kom Mellemøsten ind i billedet, og på samme måde, som jeg tidligere har givet udtryk for, at FN ikke kommer til at fungere rigtigt, før problemerne i det sydlige Afrika har fundet en løsning, må jeg nu sige, at jeg ikke tror på, at FN kommer til at fungere, før der er fundet en løsning i Mellemøsten.

Der er i øvrigt en sammenhæng mellem de to problemer: arabere, afrikanere og asiater giver temmelig enstemmigt Israel, USA og Vesteuropa skylden for situationen i Mellemøsten. At afrikanerne gør det, skyldes ikke mindst, at vi i vores del af verden ikke har vist os særlig interesserede i at være med til at løse deres store problem, Sydafrika. Hvis vi, den vestlige verden, og i særdeleshed de store vestlige lande, havde gjort det, havde afrikanerne i dag ikke været arabernes naturlige allierede; også på denne baggrund er Sydafrikas indblanding i borgerkrigen i Angola ulykkelig, og dobbelt ulykkelig fordi USA og Sydafrika i store dele af Afrika og verden i øvrigt nu opfattes som allierede.

Jeg vil gerne understrege, at det radikale venstre er helt enig i den stilling, regeringen i FN indtog til den resolution, som sidestiller sionisme og racisme. Vi kan også give fuld til-